

สารบัญ

	หน้า
บทนำ	๑
บทที่ ๑ คุณค่าของร้อยกรอง	๗
— คุณค่าของกวีนิพนธ์ที่มีต่อผู้แต่ง	๗
— คุณค่าของกวีนิพนธ์ที่มีต่อผู้อ่าน	๒๑
— คุณค่าของกวีนิพนธ์ที่มีต่อสังคม	๒๗
บทที่ ๒ วิวัฒนาการของร้อยกรอง	๓๑
— ความเป็นมาของร้อยกรองในอดีต	๓๑
— ร้อยกรองในสมัยปัจจุบัน	๔๒
บทที่ ๓ ประเภทและลักษณะบังคับของร้อยกรอง	๔๕
— โคลง	๔๙
— ฉันท์	๖๐
— กาพย์	๖๙
— กลอน	๗๓
— ร่าย	๗๗
— กลบท	๗๙
บทที่ ๔ สีสานและความงามของร้อยกรอง	๘๑
— สีสานของร้อยกรอง	๘๑
— ความงามของร้อยกรอง	๘๓
บทที่ ๕ ข้อควรปฏิบัติในการแต่งร้อยกรอง	๙๕
บทที่ ๖ การแต่งกลอน	๑๐๑
— ลักษณะบังคับของกลอนสุภาพ	๑๐๑
— วิธีแต่งกลอนสุภาพ	๑๐๘
— แบบฝึกหัด	๑๑๙

	หน้า
บทที่ ๗ การแต่งโคลง	๑๒๕
– ลักษณะบังคับของโคลงสี่สุภาพ	๑๒๕
– วิธีแต่งโคลงสี่สุภาพ	๑๓๓
– แบบฝึกหัด	๑๔๔
บทที่ ๘ การแต่งกาพย์	๑๔๙
– ลักษณะบังคับของกาพย์ยานี	๑๔๙
– วิธีแต่งกาพย์ยานี	๑๕๑
– แบบฝึกหัด	๑๕๗
บทที่ ๙ การแต่งฉันท	๑๖๑
– ลักษณะบังคับของฉันท	๑๖๑
– วิธีแต่งฉันท	๑๖๔
– แบบฝึกหัด	๑๗๐
บทที่ ๑๐ การแต่งร่าย	๑๗๓
– ลักษณะบังคับของร่ายสุภาพ	๑๗๓
– วิธีแต่งร่ายสุภาพ	๑๗๔
– แบบฝึกหัด	๑๗๗
บทส่งท้าย	๑๘๑
ภาคผนวก	๑๘๕
– ภาคผนวก ๑ คำเสียงสูง (เสียงจัตวา)	๑๘๗
– ภาคผนวก ๒ คำไวพจน์	๑๙๑
– ภาคผนวก ๓ บทร้อยกรองที่ใช้ฝึกอ่านทำนองเสนาะ	๑๙๓
บรรณานุกรม	๒๑๓